

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Džerbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi w Budyšchinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Łätare. Ps. 23.

Tónle psalm je šo we wšěch czašach wot pobožnych kšesczijanow rad spěwał, a wěšće lubosć našeho Knjesa šo rjeńšcho křwalicž njemóže, hacž i tym šłowom: „Tón Knjes je mój paštýr, na nicžim ja nusu njesměju.“ Wón je psalm kóždeho kšesczijana, kotryž šo šhubjeny cžujesche bjes teho Knjesa a je nětko k Šbóžnikej pschischoł, kotryž je žiwjenje woštajit ša šwoje wowžy a kotryž šwoju wowžku, kotruž je namakał, paše na selenej luzy, wjedže po prawym pucžu a junu domoj pschinješe do wěcznych hětow měra. My spěwamy:

Tón Knjes je mój paštýr, na nicžim ja nusu njesměju.

1. Wón šliczi mi najlěpsche pastwiščežo;
2. Wón wjedže mje po prawym pucžu;
3. Wón pschihotuje mi wěczne wobydjenje.

1. My snajemy dobrego paštýrja, kotrehož šo hižo Dawit troštomasche we wješelej nadžiji; wón je našch drohi Šbóžnik, kotryž šam wo šebi praji: „Ša šym dobry paštýr“. A hdyž móžemy i psalmistom wyskajo šaspěwacž: „Tón Knjes je mój paštýr,“ potom tež šacžuwamy, šhto na nim mamy. Jesuř paše šwojich na selenej luzy a wjedže jich k čerstweje wodže. Luby kšesczijano, snajesč ty ľuku jeho šłowa? Šy woptał wodu žiwjenja? Druhe pastwiščežo wschał šo tebi poľasuje, kotrež šo tebi ľepje lubi, pastwiščežo tuteho šwěta. Młodženz, młoda ģolza widžitej pschichod psched šobu ľežo

kaž selene pastwiščežo, k kotrcmuž wješelej křwatatej, ale šhtož jeju wabi, je to lubosć k Šbóžnikej, wot kotrehož čzetaj šo wodžicž dacž? njeje to wjele bóle ta myřł, šo se štarschiskeho doma dže do šwobodnosće, hdyž šu šami šwoji knjesojo, hdyž móža šo šawješelicž na pastwiščežu šwěta a wužiwacž, psched cžimž šu štarschi jich wukhowacž čžyli? Woni njewopomnja, šo njebudža šwobodni, ale wotrocžy hřeča, šo to, šhtož šo wofšewjenje byč šda, nježiwi, ale šajědojčzi, šo to njeje ľuka žiwjenja, ale šmjercže, na kotruž woni du. Křwataj přjecž wot šwětnych šahonow, na kotrychž drje róže kčžěja, ale wone šu jědojte róže; křwataj k šwojemu Šbóžnikej, kiž tebe paše na selenej luzy šwojeho šłowa, kiž nař wjedže k čerstweje wodže šwojeho ewangelija. Ty snajesč šłowo jeho lubosće: „Ša šym křlěb žiwjenja, šhtož do mnje wěri, budže živy, hacž runje wumrje.“ Šodaj šo w myřli do tajšeho šłowa a ty budžešch woptawacž, kať tajke šlubjenje trošchtuje a wofšewja. Džerž šo jeho šłowa, to je móž a žiwjenje, to je selena ľuka, kotruž žadny šněh w šymje njepschikřywa, to je študžen žiwjenja, kotraž tež w šłóncžnej horzocže njesaprahnje; k nej šo wróčmy pschezo radšcho, pschezo ģłódnischi a ľacžnischi.

2. Jesuř wjedže nař po prawym pucžu šwojeho mjena dla. My to šařlužili njeřšmy, ale wón to šwojeho mjena dla cžini, pschetož wón je našch wumóžnik. Šako dobry paštýr njewoštawa wschał i tymi šwojimi na selenyh włóžnych trawniščežach w dolinje, ale wón jich tež wjedže horje na ģory nimo nahľych škalinow a wulfich ģłubinow, hdyž štrowotne šela rořtu. Šať wjedže Jesuř

tych swojich na hórku Golgatha, tam rostu dobre sela, róziczka poniżnosće, selo sczerpliwosće. Wón wjedze nań tež psches czemne doły, hdžež lutu nóz widzimy, ale w czemnosći widzimy jeho pastyrski kij so sybolicz a móžemy spěwac: „Hacž ja runje khodžu w czemnym dole, njeboju so žaneho njesboža, twój prut a twój kij troschtujetaj mje.“ Ty snajesch czemne doły. Wěsch ty, jako ty pschi khoro-kožu swojeho džešča abo pschi kaschczu swojeho nana, swojeje maczerje stejesche? Wěsch ty, kak tón knjes tebe sameho na khoro-kožo položi? Tehdom je tebe do czemneho doła wjedł, ty pať njetrjebasche bjes troschta, bjes wěry, bjes nadžije hiež, pschetož wón běsche pola tebe a tebe po czežkim czašu sašo wuwjedze i czemneho doła a ty so sašo pašelch na jeho selenyh łufach. Albo knano bu nam hodžiny pschischle, hdžž tón knjes naschu duschu do puschiny wjedžesche. Tehdom byl na wěra khablasche, Bože słowo wjazny troschtowazeje mozy njemjesche, ty so modlesche, ale kschidła modlitwy sprózne k semi padachu, njebješa běchu samknjene a k temu kměchi kwěta a spytowanje czěła — o kajka stysnosć! A tola w najwyschschkej duchownej nusy pschińdže do twojeje czwilowaneje wutrobny kaž njebjeska roša: „Hacž ja runje khodžu w czemnym dole, njeboju so žaneho njesboža.“ Tón knjes wjedze swojich po prawym pucžu.

3. „Ja budu wostacž w domje teho knjesa wěcznje.“ Móžemy i wutrobu tak spěwacž połni wěsteje nadžije. Tudy na semi ma kóždu swoje wobudjenje, hdžež móže wostacž, jow móže so tež njewěrjazemu derje hiež, knano lěpje hacž pobožnemu, ale ty njetrjebasch tudy žaneje nusy mēč, ty dyrbišch tola wopomnicž, so w semskim žiwjenju pschezo wostacž njemóžesch. Ssy kabi tam město pschihotował? Ssy wopomnił: my tudy žaneho wobstajneho města nimamy? My wschitzy dyrbimy psches czemny doł kmjercze a nihto njewě, hdy ma tón pucž hiež. Sady twojeho kmjertneho koža leži dolha wěcznosć. A jeniczi wodžer psches czemny doł je Jesuś Khrystuś, dobry pastyr. Wón psched nami steji: Khwatajmy k njemu, hdžž kmny so wot njeho sabludžili, a my budžemy sacžucž, kak sbožowne je žiwjenje, hdžž Jesuś nam prjedy dže, potom na kónzu czaka na nań sbóžne wumrjecze, so móžemy w kmjertnej hodžinje prajicž: „Njedžeržče mje horje, pschetož tón knjes je sbože dał k mojemu pucžej; puschežče mje, so pocžahnu k swojemu knjesej, pschetož nam kiwa wěczna domisna. Tam wostanjemy w domje teho knjesa wěcznje.“ Hamjen. G.

Tón knjes je mój pastyr!

(Spitta.)

Psalm 23.

Mój pastyrjo, cze klychu
A krocžu ja tobu:
Ja husto pak so tyszchu,
So sabymam cze tu.
Njech we wschěch czašach radny
Ja twoje pucže du,
A spožč, so cžinju i hnady
Ja twoju wolu wschu.

Twój kij a prut mi poda
Troscht we wschej cžěnosći,
A twoja lubosć doda
Mi pomoz w strachosći.

Hdyž wutroba mi spanje
A mōž so pohubi,
Sso twoja rada stanje,
Kak wuńcz mohł stysnosći.

Ssej myklu w srudnej nozy:
Hdy budže minycž so?
Dha njenadžujzy mozy
Mi dał ky, Sbóžniko!
Hdyž hladach, hdže bych cžetnył,
A běch, kaž swjasany,
Dha rucze ky ty rjetnył:
Tu je pucž pschekrafnj.

Ssym husto jara srudny,
Wschaf kwět je slobotny;
Mi cžaj so sda tak bludny
A pschichod njeduschny.
Duž twoje słowo kwjate
Mje sašo směruje,
Mi do wutrobny date
Je sbože psches tebe.

Mje husto tyscha hrěchi
Tu i tajnej bolarczu,
Ty pak mašch hnady tčěchi,
Kiz rany pschitryju.
Hdyž husto kym tak spróznny
A w běhu wošlabnu,
Dha sběhnjesch, wschekomóznny,
Mje i twojej dobrotu.

Mój pastyrjo, cžehi i hnady
Mje móžnje sa kōbu;
So i tobu bych schol radny,
Ja pak kym klabny tu.
Ty chžyl mje i ruku wodžicž,
Hdyž dale njemóžu;
Sso budže derje hodžicž,
Hdyž pomhasch i milosću.

Ssu knadne krotke pucže
A nimo i prózu je;
Duž ty mje wjedžesch rucže
Do domu sbóžnosće.
Tam, knježe, kwěnosć twoja,
Kiz mje tu wodžesche,
Bdže khwalba wostacž moja
Do wscheje wěcznosće.

S. Brósta.

Bóh swojich džiwnje wjedže.

Powjedańczo i Oldenburgskeje reformazije.

Podal K. A. F.

(Potracžowanje.)

Sato bē Franzistuš Alarduś hižom dwě lěče w Jenje pschehywał a na wědomosćach a we wěrje pělnje rostł, woczakowasche wón sašo nowu poželku pjenjes i Hamburga. Džeń wote dnja khodžesche na póst; pjenjesny wuwostachu. Psches to pschitdže najch pscheczel do najwjetšcheje nusy; wón pišasche list ja listom, njedosta pak ani wotwolwjenja, ani pjenjesny. Po wschelafim napraschowanju skónčnje nashoni, ja je tamón pschetupž, jeho pscheczel, na mór wumrjel. Wjedžishe wón jeho tež pola sbóžnych,

tam hortach a pola swojeho Anjela a Ebožnika, dha sczini tola tuta powjescz na njeho hluboko srudžazy saczischcz. Scto dyrbjesche wón nětko sapoczecz, hdyž bēiche ſo tola zyle na swojeho pscheczela spuszczal? A temu bē w zushym kraju, hdzež žanych pscheczelow a snatych njemjesche, tak ſo jemu njesbože hrožesche, ſo hlodu a hubjenstwa dla kónz wosmje. Scto mjesche czinicž? Wón skóncznje žaneho druheho wupucza njesnajesche, hacž k swojimaj bohathmaj starschimaj hicž. Pschetož wón ſebi myšlesche, ſo ſo jemu tola wot teju mēscze pomoz a podpjera doſtanje, hdyž jimaj swoju nuſu wuſtorži; ale swojeho Anjela Jeſuſa Khyſtuſa njechadžishe ſapřecz, teho dla bē kručze pschi ſebi wobsamknyl, ſo jeho wot ewangelſkeje wučžby nicžo njepſchinjeſe, a dyrbial tež ſwoje žiwjenje spuszczicz.

Tola pucz wot Seny do jeho domowiny njebēsche ſnadny, a wón, kiž mjesche tónle dolhi pucz bjese wſchēch pjenjes wot-položicz, bu pschi tym wot wulkeje nuſy a mnohich wobczēnosczow domaphtany. Wón ſo nadžijesche, ſo smēje wſcha nuſa ſwój kónz, hdyž do starſcheju doma pschiindže; ale tak ſo wón molesche! Saſo tam ſkóncznje dōndže, trjechi ſo najprjedy ſe ſwojej kotru. Ta ſo jeho woprašča, ſchtó wón je, dofelž jeho njepōſna. Wón ſo ji da ſpōſnacž. „Scto, tón kezar?“ ſawola wona a czekny. Wón pschiindže k swojej maczeri (nan bē w cžabu jeho njepſchitomnoscze ſemrēl) a ſkoržesche ji swoju nuſu, ale tež ta ſapřē luboscz k swojemu džēsczu, a mēnjesche Bohu woſebnu ſlužbu ſ tym wopokajacz, hdyž swojeho ſyna kezarſtemu ſudniſtwu pschepoda. Wón ju ſ horžymi ſylami Božedla proſchesche, ale wona njechasche nicžo wo nim wjedžecz, jeli ſo njechadžishe notu wučžbu wotpschiſahacz a ſo polny ponižnoscze a roſtaczja ſaſo do kłōſchtra wrōczicz. Tola wón wosta njekhablazny; duž bu hnydom inquitiziji woſjewjenty, wojazy pschiindžechu a wotwjedžechu jeho ſwojaſaneho ſe starſchifkeho doma do Antwerpena, hdzež bu do wyſoſeje twjerdžisnoweje wēže jaty ſadženy.

Kaž bēžazy woheñ roſnjeſe ſo powjescz psches mēſto: czeknyeny mnich tu ſaſo je. Budžishe lud pschitomny byl, jako Franziſtuſa do wēže wjedžechu, wón by jeho w fanatiſtej roſſlobjenosczji ſe ſwojimaj rukomaj roſtorhal. Nětko wēžu zyle cžrjōdy luda woblēhowachu a wuſtōrkowachu najhrōſbnishe ſakliwanja pscheczivo njemu. W jaſtwje pať ſpytowachu ſlužobnizny inquitizije, pobožneho Marduſa wot jeho wēry pschinjeſcz, ale podarmo. Woni najſlōbſche wabjenja a ſlubjenja nałożowachu, tola tute runje tak maľo, kaž najſatrašchnishe hroženja, kotrež pscheczivo njemu wuprajowachu, jeho njesamōžachu khablazeho ſczinicž. Wón kručze a radoſtnje wuſnawasche: „Sa wēm, do toho wēryju, a na teho chžu radny wumrjecž!“ —

Saſo nětko widžachu, ſo ſu wſchē ſrēdki podarmo, ſaſudžichu jeho jako kezarja k ſmjerczi. So pať bychu ſo wſcheje hary w mēscze ſminyli, wobsamknychu, jeho hnydom w jaſtwje psches jēd wo žiwjenje pschinjeſcz. Marduſ ſwój wuſud k ſmjerczi mērnioje ſlyſchesche a po woſpjetowanym ſpytowanju, jeho k wobrocženju nawabicž, bu jemu ſhelich, ſ jēdom napjelnjenty, pschepodaty. Wón wſa ſhelich ſ krutej ruſu a wupi jōn, ſwoju duſchu do Božej ruſow porucžiwſchi, ſ njekhablazej wutrobitoſczju. Na to ſo lehny, ſo by ſwoju ſmjercž docžatal, ſo ſraduju, ſo mōže hižom tak ſahe wſchemu ſemſtemu hubjenſtwu czeknycz a k njebjeskeje radoſczi a ſbōžnosczji pscheñcz. Satychwothladowat pať ſ bērzom, kotryž bē jēd pschinjeſcz, ſaſo woteñdže a ſantny jaſtwowe durje ſa ſobu.

Saſo bē Franziſtuſ khwilu ſe ſtyknjenymaj rukomaj a pod najwutrobnischim ſdychowanjemi k swojemu Bohu a Ebožnikew poležal, ſaczuwasche pschemērnno lačnoscz, kotraž jeho žalōbnje cžwilowasche. W jeho jaſtwje njebē tež ani krjepki wody namafacz, a tola njemjesche žaneho mēra, ale myšlesche tam a ſem, tak mohł ſnano nēkať k wōdže pschiñcz. Duž ſtany a wuhlada psches

wuſku kulojtu džeru w ſczēnje swojeho jaſtwa, kotraž jako wofno ſlužesche, ſo je runje pschi wēži deſefach mēſchczanſta hrjebja. Ale tak dyrbjesche wón ſ teje ſameje wodu horje pschinjeſcz? Skóncznje pschiindže na jedny ſrēdč; wón wſa dolhu bornizu, kotruž mjesche runje pschi ſebi, pschiwjaſa ju k swojej cžapzy a puszczesche tu nětko psches džeru do wody dele. Semu ſo radži, ſo ju nimale polnu wody horje ſczēže. Dofelž jeho lačnoscz hacž najhōrje cžwilowasche, wupi wſchu wodu na jedny ras, runjež najczisčischa njebēsche. Psches to bu pať jemu tak ſlē, ſo bōry na to ſylne bluwanje ſaſtupi. Po tajtim bluwanju bēsche drje wón na ſmjercž ſlabny, tola pať bē to jeho wumōženje k žiwjenju, pschetož na tajke waſchnje bu wſchōn jēd ſaſo wublwanny. Zplicžku nōž ležesche nětko ſlabny a hubjenty na ſwojim ſlomjanym lēhwje, mjes bojōsczu a nadžiju ſdychowajo a horze proſtwny k Bohu Anjeſej horje ſczelo.

— Naſajtra rano pschiindže bērz do jaſtwa, ſo by kezarjowe cželo wunjeſł a pohrjebal. Tola njemalo ſo njedžiwasche, Marduſa hiſchczje pschi žiwjenju namafacz. Mēnjo, ſo ſo to ſ prawym wēžami njestawa, hnydom ſ ſhwatkom ſaſo woteñdže, ſo by to druhim prajil. Saſo ſo tale powjescz nětko roſnjeſe, dha wſchudže mēnjachu, ſo je Marduſ kuſlat a jako tajki ſ cžertom w ſwojaſtu ſteji. A tola je knjes Jeſuſ ſwojim wučžomnikam, kotſiž do njeho wēryachu, ſlubil: „A budžali ſchto ſmjertneho picž, njebudže to jim ſchłodžicz“ (Mark. 16, 18). Ale pschi tejele pschiwēryje ſtupaſche ludowy hñew pscheczivo Franziſtuſkej hiſchczje wjele wſchſcho, wſcho žadaſche ſ mozu jeho ſmjercž psches woheñ a inquititionsny ſudnizny wobsamknychu teho dla, ſo by ſo Franziſtuſ živy ſpalil. Haj, jeho ſamſna maczeť woſjewi, ſo chže drjemo k ſchczēpomweje daricz a pschiwožowacz dawacz. To ſo tež tón ſamſny džeñ ſta, a maczeťne hidjenje džēsche tak daloko, ſo wōſnifej pschifaſa, kōždy krōcz, hdyž ſ wjeſbu pschi wēži nimo pojēdže, ſ hloſkom wuwołacz: „Franziſtuſo Marduſo, to je přenja wjeſba, kotruž twoja macž ſczelo!“ A tak dale hacž k ſedmemu a poſlednjemu raſej. Nětko bē twjerdže poſtajene, ſo smēje Franziſtuſ naſajtra rano woheñowu ſmjercž wučzeťpicž. Tola Bōh wſcho hinať wōdži, dnyli cžlowje-tojo myšla; pschetož jeho myšle nejſu cžlowſke myšle. (Iſaias 55, 8. 9.)

Zylu nōž ležesche Franziſtuſ ſ horžymi modlitwami psched Bohom a woľasche ſo njepſchetajnje k swojemu Anjeſej. „Anježe Jeſu, jeli chžesch mje wumōž, dha poľaž mi pucz!“ Tak ſdychujō ſtany a widžesche, ſo runje mēſacz k ſ murinym kulowatym wuhlādkom do jaſtwa ſwēcžesche. A wuhlādkej pschitupiwſchi, namaka jo pschewuſte k pschelēſenju, a jako psches nje pohladny, ſtrōži ſo psched ſtraſchnej hlubinu. Tola jemu nicžo druhe wſche njewoſta, dnyli tónle pucz k wumōženju ſpytacž. Duž wuſlecze ſo ſwoju draſtu, roſrēſa ju ſe ſwojim nožom a wjaſasche potom dolhe kručki hromadu, tak ſo ſ teho ſchtryſ naſta. Saſo ſo nadžijesche, ſo drje nětko hacž k ſemi doſaha, pschiwjaſa jōn ſa rynku, ſo tam namafazu, a pusczēzi drubi kōnz dele. Na to wſchē mozy napinaſche, ſo by psches wuhlādko pschelēl, a hlaj! to ſo jemu ſkóncznje radži. Nětko wiſasche wonka na ſchtryſku a puszczesche ſo pomalu dele. Ale lēdy bē halle do polozny swojeho pucza pschichol, dha ſo ſchtryſ roſtorže a wón do hlubiny dele padže. Budžishe na ſemju abo ſnano na ſamjenje padnyl, by jemu ſmjercž wēſta byla. Ale tež tudny bē ſo tón Knjes hižom starał. Wón padže ſbožownje do jeneho bahniſchczja, tak ſo na ſwojim cžele žaneje ſchłodny njewſa. „Tón Knjes ſchowa jemu wſchitke jeho koſcže, tak ſo ſ tych ſamych tež jena roſlamana njebu“ (Pſalm 34, 21).

Bōry ſhraba ſo ſaſo ſe ſwojich ſtrōželow a dobywasche ſo nětko ſe wſchēmi mozami ſ bahniſchczja, ſo by ſwoje žiwjenje wumohl. Mējesche krutu nadžiju, ſo jemu tón Knjes tež ſ wēſtoſczju dale pomha; pschetož ĩnutſkowny hlōſ jemu prajesche, ſo

wumrjecz njedhrbi, dokelz chze jeho tón Snjes hiščeže k nēcžemu druhemu trjebacz. Safo go nětko mjelcžo dale wleczišče a k mēšchžanskim wrotam pschińdže, kotrež běchu k wulkemu sbožu wotewrjene, pschińdže jemu safo pschiwěra cžlowjekow k wužitkej. Wojeński stražnik, tam stejazy, go mjenujzy nad jeho napohladom, dokelz bě na wschēm cžele k blótom pschifryty, tak sastróži, so myšlesche, žiweho cžerta widžecz; duž tšělbu spuščeži a do stražniškeje jstwy cžekny, tak so mōžesche Franziskuf njesadžewany k wrotami a k tym tež k mēsta won. Tola jeho mozy, prjedy hižo wošlabjene a psches tajke njeswucžene napinanje hiščeže bóle wutriebane, pocžinachu wustawacz a wulkej wotpjatošči mēsto wotstupowacz. S najwjetschej nusu wleczišče go po tajkim w cžemnej nozy do jeneho hajka, něšto wot mēsta sđaleneho. Sow wjazy dale njemōžesche, duž sańdže do najhlubšcheje huščiny, hdžež go do khopjena lišča, kotrež bě žebi nahromadžil, lehny a go žyle k nim sapšifry. Dokelz bě žyle wot napinanja mozow, k džela wot horzoty jara wumucžnjeny, dha dolho njetraješče, so bórsy twjerdže wuřny. Bě mjenujzy runje prjedž lēta a cžitarzej budže hiščeže wēdomne, so Franziskuf tež w pořlednej nozy ani wōčžka sančnyl njebē.

Safo pak nasajtra rano bēřz do jastwa pschińdže, so by žwōj wopor wotwjedla tuto prošdne namaka, stejese tu kaž skamjenjeny. Nětko bě k najkruczišchej wēstošči pschischol, so ma tudy k kusarjom cžinicž a wschōn lud to wēřesche. Tola tež stražnik bě žwoje nōžue nashonjenje wupowjedal a tak dha tola skōncžnje na tu rosomnu myšlicžku pschińdžechu, so je Marduf cžeknyl. Snydom bu wschemu wōjřku w mēseže porucžnosčž data, wuńcz a cžeknje-neho safo popadnyč. A hlaj! mjes tym so tucži wo dnjo wschu krajinu pschepytowachu, spasche Marduf žylicžki džen cžišče pod žwojim liščowym krywom, wot Božich jandželow schitowany. Wōn mōžesche k Dawitom prajicž: „Sa ležu a spju žyle smērom, pschetož ty žam, Snježe, pomhašy mi, so ja bjes starošče bydlu.“ (Psalm 4, 9.).

(Psichichodnje skōncženje.)

W cžemnosči.

Něhdy mje něchtō do wuskeje stwicžki žwojeho wobydlenja dowjedže a mi bylu kanarikow pokasa, kotrež wōn tam k dobrym spēwarjam wuwucžowasche. Mi nadpadže, so mōžesche go žwētlo do kōždeho k tych malnych kaschčžikow jeno psches jenicžku mutnu schleńžu pschecžiščezowacz. Duž go teho muža sa pschicžinu tajkeho napravjenja praschach.

„To wy njewēšče?“ wōn rjekny, „w cžemnym wone najrjeńšcho spēwaju.“

Tole žlowo wošebity sacžiščez na mnje scžini, a w nim sđasche go mi wjele wopšhijate byčž.

Sa na to pomyšlich, hacž Bōh tón Snjes se žwojimi spēwarjami, cžlowškimi dušchemi, tež tak njecžini? Hacž žebi wōn tešame tež w cžemnosči njecžehnje? W cžemnym wone najrjeńšcho spēwaju. Kať wjele krařnych a troschtnych šhērlušchow, kotrež nam k natwarjenju žluža, njebychmy mēli, njebudžišche Bōh te wutrobny, k kotrychž go wone žōrlachu, psches cžemnotu horja wot žwēta tak-rjež wotdžēliť a do žwojateje šamoty samčnyl! Kať někotry šhērlušch žwojich šerbškich spēwarškich njebudžišche ty, mōj luby cžitarjo, ženje tak nutrnje a wutrobnje spēwal, hdžž ty njeby k cžemnosče cžerpjenjow k Bohu horje šhladowacz dhrbjal! Šchtō dha budže k hnujazej wutrobu wo krařnosči žwojeje domišny spēwacz, hdžž go wōn w žusobje njewidži?

F.

Sslawne wudowy.

Wēšče je mjes cžitarškami nascheho njedželskeho kōpjena

„Bomhaj Bōh!“ tež někotražkuli wudowa, kotraž je pod wudowjazy m horjom a wudowjazej starošču hižom huřto sđychowala; duž njech wschaf wona, pschińdže-li safo ras tajka cžemna hodžina, na tamne šlawne wudowy spomina, wo kotrychž milliony nětko hižom wot lētnyřazow šem rēcža. Sich mjena wēšo njewēmy, ale wone šu k wjetschej šlawnosči pschischle, dnžli najwošebnišche a najmudrišche žony wschēch cžadžow.

To je najprjōdžy wudowa k Zarpatha, kotruž profeta Šelias pschi drjewošbēranju nadeńdže, a nad kotrež go tón dživ šta, so jej muľa a woliž ženje njesaprahnyšchej. Potom pak pschińdže wudowa w Nainje, nad kotrež go hiščeže wjetschi dživ šta; jejny řny bēšche morwy a tón Snjes šam jeho wožiw. Podarmo go tola tajke krařne dživny runje nad wudowami njestawaju; ně, wone dhrbja k teho wulnyčž, so tón Snjes runje na wudowy wurjadnje spomina a je wošebje jim se šwojej pomozu bliřki. A hiščeže tječžu wudowu šnaju, kotrejež mjeno je w njebjēřach napřbane, a kotraž je wulžy šlawjena w šchecžijanstwje; to je tamna wudowa, kotraž wschitko, šchtož mējesche, nutspołoži do Božeho kaschčža. „Wschitko, šchtož mējesche“ — ach, my huřto wo šcherpatžy wudowy rēcžimny, ale hiščeže ženje ju žadny wot nař dal njeje, pschetož wona da „wschitko, šchtož mējesche.“ My tola wschitžy jeno wot šwojeho pschemērka dawamy. Tcho dla pak, wy lube wudowy, budžče šroschtnje; wam je tón Snjes bliřki, pschetož nad wudowami je wōn dživny cžiniť w šarym a nowym šlubje.

F.

Wschelake k bliska a k daloka.

Podawa S. Gōlcž.

— Na pořledni seleny šchtwōrtk porucžamy knihi nascheho lutherškeho knihowneho towarštwu, so bychu je kmōřija pacžerškim džēcžom šobu dali na pučž žiwjenja. W natwarjazych knihach maja dar sa žyle žiwjenje, maja brōn w naschim cžadžu, hdžež šu wot špytowanjow wobdacži. Tajke pobožne knihi šu trajazy dar, sa kotryž budža go wam hiščeže džatowacz, hdžž wy w rowje špicže. A tež wy, lubi šarschi, džeržče na to, so wasche džēcži žebi bibliju, špēwarške a katechismuř šobu wořmu, hdžž do žušby cžahnu, a napominaječe jich, so bychu žebi žwoje nabožne knihi wjecžor abo njedželu do rukow wšali a go w nich natwarili a pořhnlili.

— Na šerbškim kemschenju w Draždžanach njedželu Lātare přēduje knjes šarať Domaschka k Budestez. Spowjednu wucžbu šmēje wōdžer naschich šerbškich kemschenjow, knjes šarať rycžer Šakub k Njeřwaczibla.

— Sańdženy šchtwōrtk je nasch šerbški šařlužbny wōtčinz profeskor dr. Mula w Freibergu žwoje 50 lētno narodniny šwjecžil. Se wschitkich štron šu go jemu wutrobne šbožopšchecža pōšlale. Nutrna luboščž k žwojemu šerbškemu ludej, njewustawaze próžowanje a džēlo sa žwōj lud — to stej šnamjeni, kotrež nam wo-piřatej jeho žiwjenje. Duž nutrnny džak naschemu wōtčinznej k tym hnuthym pschecžom, so by nam hiščeže na dolhe lēta sđeržany byl w cžikōšči a šrowošči k sbožu nascheho ludoweho žiwjenja.

— Šrabja Waldersee, pořlednja postawa k wulkeho Bismarkoweho cžadža, je sańdženu šobotu wumrjel. Wōn bēšche w 72. lēče žwojeho žiwjenja. Nashonity wojať, ale wulki politikar, kiž stejese na stejishčžu nascheho želesneho kanžlera Bismarka, je go k nim se žiwjenja minyl. Pschi rowje žaruje nasch žyly lud, go jemu džakujō sa to, šchtož je sa njōn cžiniť. Wōn džē bēšche tež tón, kotryž je žyle wōjřko wschelakich narodow w Čhinejškej wōjnje wjedl. Wot tam je tež khorosčž šobu pschijnjeřl, kotraž nětko jeho žiwjenju kōnž scžini.